

SERRA

713

MAIG 2019 • 5,90 €

D'OR

Vicent Ferrer o la construcció d'una santedat

Tomàs Martínez Romero

Entrevista a Manuel Forcano

Zeneida Sardà

Marta Pessarrodona. Premi d'Honor de les Lletres

Catalanes 2019

Lluïsa Julià

Un llibre al Suprem

Jordi Sànchez

Guinovart, el llaurador de la pintura

Montse Gispert-Sauch

Bartolomé Bermejo al MNAC

Santiago Alcolea

Dimitris Papaioannou

Jordi Coca

Aritz Cirbián, productor

Tariq Porter

La marca Arànega

Margot Mur

Panorama de narrativa catalana

Borja Bagunyà

Allò que en diuen èxit

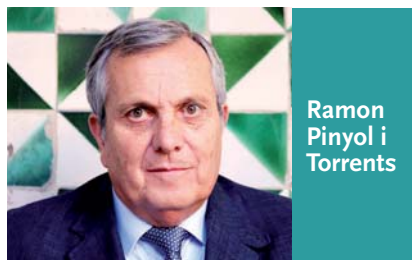
Gemma Altell

Els anys em van ensenyant a teixir una definició particular i subjectiva del que entenc per tenir èxit a la vida. Ara per ara, diria que es resumeix en tres aspiracions: ser capaç d'estimar bé la gent que decideixo estimar, intentar —en la mesura que pugui— contribuir a fer aquest món una mica més habitable i, finalment, escoltar-me a mi mateixa cada dia més per aconseguir prendre decisions més lliures i honestes. Tan senzill i tan complex alhora.

Actualment, és difícil definir l'estimació si no és mostrada i exposada. Canviar el món és imprescindible, però estem profundament ancorats en el sistema capitalista malgrat que les aparences mostrin noves formes i que ser lliure sovint estigui molt lluny d'acumular propietats o títols.

Vivim moments de contrastos i polaritats. L'èxit actualment ens parla de coses com el nombre d'amics virtuals que tenim, el nombre de països visitats, els ingressos econòmics anuals, el títol de la nostra targeta de visita o fins i tot el nombre dels nostres compromisos socials. Però també ens parla de l'ascens del feminisme, dels compromisos en lluites socials diverses, d'ocupar-se de l'estat emocional dels infants o d'afectes que travessen fronteres. Com us deia, moment de contrastos. Que lluny que queden aquelles èpoques en què el bé i el mal pretenien definir les nostres accions d'una manera maniquea, quan les lluites eren més clares i els objectius més compartits. Avui vivim amb el repte permanent de *dissenyar* la nostra pròpia ètica. El repte estimulador és poder triar diversos camins vitals individuals i compartits, sovint amb referents en totes les direccions. La realitat, si la volem veure i viure en tota la seva complexitat, ens obliga a aprendre a pensar amb ulls crítics, però només els nostres. Aquí radica la complexitat de trobar l'èxit: a definir qui som en cada moment deixant que el *soroll* ambiental ens acaroni, però no ens determini.

Elogi de la infermeria

Ramon Pinyol i Torrents

Vint-i-set hores a Urgències, la major part en una llitera al passadís. N'hi havia quinze. Ni un box lliure ni llits a planta. Un moviment constant de gent. Els acompanyants que tenien sort seien en un tamboret. Diagnòstic i medicació ràpids. Pacència. Unes instal·lacions del tot insuficients i un manteniment en alguns aspectes més aviat precari. Als responsables de la sanitat els aniria bé una immersió d'almenys vint-i-quatre hores dins d'un servei d'urgències: potser hi aprendrien alguna cosa.

No fa tant, un personatge mesquí que havia de defensar els catalans de la corrupció, deia al ministre de les clavegueres de l'Estat, ara «ex», que a Catalunya «*les hemos destrozado el sistema sanitario*». El polític, català d'aquells que viuen i treballen al Principat (però que el volen colonitzat), li agraià en la conversa, feta pública, els serveis prestats. Doncs, no, no ens ho heu «destrossat» tot, perquè els serveis socials (sanitat, assistència social, bombers...) els donen *persones* i no acabaran amb els catalans mentre tinguem tantes bones persones.

Tornant a Urgències. Mentre hi era vaig observar durant hores les meravelloses persones (ara només parlo d'infermeria, que és qui porta el pes de l'assistència) que, sense parar, dispensen medicaments, netegen, donen consol, assisteixen les incidències, controlen les constants. I a les habitacions, si fa no fa el mateix: unes mans sensibles que ajuden, fan feines que molts no faríem, diuen paraules que tranquil·litzen, solucionen problemes, reconforten els familiars. El personal d'infermeria i els seus auxiliars traspuen humanitat, et fan sentir que mentre hi hagi persones amb vocació no ens enfonsarem. Cal agrair-ho a la nostra sanitat pública perquè, malgrat tot, ajuda la gent. I jo, especialment, he de manifestar la meua admiració i gratitud a les persones que treballen a l'Hospital de Sant Joan de Déu de Martorell.

Un llibre al Suprem

Jordi Sánchez

El dia que vaig declarar davant del Tribunal Suprem em va acompanyar un llibre. Va ser present al meu costat al llarg de les més de cinc hores d'interrogatori, juntament amb una llibreta de notes de color groc. No el vaig obrir, no era allà per ser obert. No calia. Tot i això, vaig voler que m'acompanyés.

L'endemà vaig saber que l'autor del llibre va ser convidat a algun programa de televisió i que diversos mitjans en van fer alguna peça informativa. Setmanes després, he sabut que en algunes llibreries, com Ona i Laie, el llibre havia estat força sol·licitat els dies posteriors a la meua declaració. Ara sé que, com a mínim, la meua declaració va ser eficaç per a incrementar la lectura. Qui no s'hi conforma és perquè no vol.

Probablement, si l'hagués obert, n'hagués seleccionat un fragment i l'hagués llegit al Tribunal, l'interès sobre el llibre hauria estat molt menor. Potser fins i tot hauria passat inadvertit i molt poques persones haurien anat a una llibreria a comprar-lo. Com podria dir Joan-Carles Mèlich, l'autor del llibre que m'acompanyava, allò insinuat sempre és molt més atractiu que allò exhibit.

De fet, si ara algú dels qui em llegiu em pregunta sobre el motiu de fons que em va portar a tenir el llibre al meu costat, li diré que només trobarà la resposta en el mateix llibre. Pel cap baix hi podrà trobar 209 motius. I en funció del dia o fins i tot del moment, cada motiu pot ser diferent de l'anterior.

Aquesta és la prosa de la vida que ofereix el llibre de Mèlich: un mar de reflexions que conviden a pensar i sobretot a pensar-se. I per a tots els descreguts, us n'ofereixo un tast que em representa, després de 550 dies d'estar injustament empresonat: «Trobem a faltar, ens trobem a faltar, perquè ¿què som, en definitiva, sinó una suma, mai del tot ben feta, mai del tot resolta, d'aquells llocs i aquells temps, d'aquelles relacions, d'aquelles presències absents?»